

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om arbejdsretten.

Fremsat den 27. april 1972 af *Frandsen, Morten Lange, Arne Larsen,
Henning Philipson og Grete Westergaard.*

Folketinget opfordrer arbejdsministeren til at fremsætte lovforslag indeholdende følgende ændringer:

1. Arbejdsretten skal bestå af et dommerkollegium på 100 dommere, 50 repræsenterende arbejdersiden og 50 arbejdsgiversiden.
2. Ved en sags behandling i arbejdsretten skal retten bestå af 3 dommere fra såvel arbejder- som arbejdsgiverside.
3. Arbejdsretten skal sættes nærmest muligt det sted, hvor konflikten har fundet sted.
4. Den (de) konfliktramte selv skal være part i sagen, men kan efter eget ønske lade sagen føre af forbundet eller anden befuldmægtiget.
5. Bodssystemet skal bortfalde.
6. Det skal pålægges arbejdsmarkedets parter ved overenskomstforhandlingerne at aftale retsgrundlaget.

Bemærkninger til forslaget.

Almindelige bemærkninger.

Med forslaget ønsker SF at angive en række ændringer af arbejdsretten, som skulle indebære, at der ikke længere skulle være tale om en arbejdsret med karakter af en klasedomstol, der ensidigt kunne siges at være vendt mod arbejderne.

Forslaget holder sig næsten udelukkende til ændringer i relation til den nuværende lov om arbejdsret og går kun på et enkelt punkt ind på problemer, der hidtil har været overladt til et spørgsmål mellem arbejdsmarkedets parter, idet det pålægges arbejdsmarkedets parter ved overenskomstforhandlingerne at aftale retsgrundlaget.

Bemærkninger til de enkelte punkter.

Ad 1.

Dommerkollegiet skal være repræsentativt for arbejdsmarkedets parter, og de større forbund skal selv kunne udpege repræsentanter til dommerkollegiet.

Ad 2.

Dommerne i de konkrete sager skal i videst muligt omfang have lokalt og/eller fagligt kendskab.

Ad 3.

Den nuværende mulighed i loven for at sætte retten, hvor konflikten har fundet sted, skal gøres til en hovedregel.

Ad 4.

En sådan bestemmelse vil medføre, at arbejdsretten på dette område kommer i overensstemmelse med praksis ved de civile domstole.

Ad 5.

Bodssystemet har i praksis vist sig at være ensidigt vendt mod arbejderne (f. eks. ifølge Arbejdsgiverforeningens årsberetning blev arbejderne i 1970-71 ikendt 1.435.345 kr. i bod ved forlig og 2.874.227 kr. ved dom mod arbejdsgiverne 90.149 kr. i bod ved forlig og 20.897 kr. ved dom).

Ad 6.

Dette indebærer, at det fortsat bliver overladt til arbejdsmarkedets parter at aftale retsgrundlaget, efter hvilket arbejdsretten skal dømme, men tvinger samtidig parterne til at erstatte forældet retsgrundlag med tidssvarende.